

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Idem probatur ex patribus. Cap. 15.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

Audiens, (inquit) ex ore meo sermonem annuntiabis eis ex me, & si me dicente ad impium, Impie morte morieris, non fueris locutus, ut se custodiat impius à via sua, ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem autem eius de manu tua requiram. In qua sit tuba, quæ buccina speculatoris. Ac Episcopis quidem, apud Isaiã dictum est clarius: Exalta quasi tuba vocem tuam, annuntia populo meo scelera eorum: Quis non timeat, quis non exhorrescat iam, ne imparatus in tot animarum ratione reddenda, quando ante conspectum summi Iudicis sistendus erit & interrogatus obmutescat? Rursum apud eundem Ezechielem cap. sequente adhibet Deus gravissimas minas contra pastores, qui se ipsos pascunt, non gregem: Væ, inquit, pastoribus Israel qui pascebant semetipsos, nonne greges à pastoribus pascuntur? Et acerbissimas subijcit querelas contra huiusmodi pastores, ex quorum incuria, dolet dispersas esse oves suas summus Pastor Deus, & datas esse in devoracionem bestiarum agri, & dispersas errasse in cunctis montibus, nec esse qui eas requirat; Propterea, inquit, pastores audite, Verbum Domini, hæc dicit Dominus Deus, (verba sunt plane timenda pastoribus, cum sint verba Domini Dei omnipotētis, ac iustissimi Iudicis) Ecce ego ipse super pastores requiram, gregem meum de manu eorum, & cessare faciam eos, ut ultra non pascant gregem, nec pascant amplius pastores semetipsos. Per Hierem. hoc dolet Deus, quod parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis: crudelis omnino spiritualis pater, qui filijs suis esurientibus & famescensibus panem non frangit verbi Divini, quo animæ sustententur & crescant. Apud Ioelem describitur magna sterilitas agrorum, vineas in desertum positas asserit Deus, decorticas ficus, & folijs nudatas, devastatum triticum, confusum vinum, & omnia ligna arida, dispersisse pecora, ingemuisse omne animal, quia non essent pascua eis, & exsiccatos fontes aquarum. Quibus verbis videtur mihi voluisse significare defectum verbi Dei, quo fecundante & irrigante omnia virescunt, omnia pinguescunt, quo deficiente omnes campos inuadit intoleranda sterilitas.

Cap. 58.

Tren. 4.

Iocl. 1.

Idem probatur ex Patribus. Cap. XV.

Consentanea his, quæ à sacris Concilijs de officio concionandi proprio Episcoporum dicta sunt, secundum doctrinam Dei, & Scripturarum etiam locuti sunt Patres gravissimi;

uissimi; & hoc negotium meo iudicio acrius urgent, quam
videantur aduere aliqui Ecclesiarum Præsules. Meum
non est, neque uerbo, neque scripto Ecclesiam sanctam Antifites
docere. Absit ut id mihi arrogem, cum omni Potius submis-
sione rogem, ut non meis, sed Patrum maximorum uerbis
animum adijciant, & perpendant, quale sit onus, quod vel ipsi
expetierunt, vel ab alijs impositum sustinent: Ego paucorum
uerbis contentus ero, legant quæso ad quos id ex officio per-
tinet, quæ Gregorius Magnus proponit. Quid, inquit, nos

*Homil. 17.
in Euang.*

pastores agimus, qui & mercedem consequimur, & tamen
operarij nequaquam sumus? fructus quippe Ecclesiam in sti-
pendio quotidiano percipimus, & tamen pro Ecclesia mi-
nimè laboramus; pensamus cuius damnationis sit sine la-
bore hic mercedem laboris percipere. Ecce ex oblatio-
nibus fidelium uiuimus, illa in stipendium animarum sumi-
mus, quæ pro redimendis peccatis suis, fideles obtulerunt,
nec tamen contra peccata eadem uel orationis studio, uel præ-
dicationis ministerio, ut dignum est insudamus: & addit, Nulla
animarum luera quærimus, ad nostra quotidie studia vacan-
mus, terrena concupiscimus, humanam gloriam intenta mente
captamus, locum sanctitatis accipimus, & terrenis actibus im-
plicamur, Dei causam relinquinus, ad terrena negotia vacan-
mus.] ubi multis ac firmissimis rationibus, & scripturæ locis
hanc obligationem explicat, quæ uideri poterunt qui uelint
facillimo negotio, & legentem poterit monere Diui Gregorij

*lib. 4. Regi.
Epist. 37.*

Legatur eiusdem Epist. ad Anast. ubi illi Episcopo &
Ecclesiam illius Antiochenam congratulatur in eius reuersione
amantissimus totius Ecclesiam Pastor idem Greg. Incipit Epi-
stola: Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ vo-
luntatis: quia magnus ille fluuius, qui quondam arenam Antio-
chiæ saxa reliquerat, tandem ad proprium aluicem reuersus,
& subiectas & iuxta positas ualles rigat; Iam nunc (inquit)
dubium non est multos in eius uallibus flores excrescere, eosq;
ad maturos usque fructus per linguam uestram fluentia peruenire;
unde omnipotenti Deo debitam laudem cordis atque oris uo-
cibus, ex omnibus medullis reddimus, & in uestra beatitudine
non uobis tantummodo, sed omnibus qui uobis subiacent con-

l. 2. Ep. 39.

gaudemus.] Placet etiam ex eodem Gregor. ad Dominicum
illa subijcere, Episcopus, ait; semper de hoc prædicationis mi-
nisterio cogitet: & statim subdit, Intentissimo timore confide-
rans, quod recessurus ad percipiendum regnum Dominus, ta-

lenta

lenta seruis distribuens dicat , negotiamini dum venio , quod profecto negotium tunc vere nos agimus, si viuendo & loquendo proximorum animas lucratur, si infirmos quosque cælestis regni gaudia prædicando, in superno amore roboramus, si superbos ac tumidos gehennæ supplicia terribiliter insonando flectimus,] & subdit; Sed ad hoc ego pondus meæ infirmitatis expauesco & quod accepto regno paterfamilias redeat rationem nobiscum positurus aspicio.] Timebat sibi vir tantus : & addit, Sed qua mente sustineo cui de suscepto negotio animarum , lucrum aut nullum aut pene nullum reporto ?] Am-
 brosius de se loquens , Vobis , ait, quasi liberis tradimus quæ
 Spiritus sapientiæ manifestauit nobis, cum effugere non possimus officium docendi, quod nobis refugientibus imposuit Sacerdotij necessitudo,] & subdit discendum mihi simul & docendum est, quia raptus de tribunalibus atque administrationis infulis ad sacerdotium, docere debeo quæ antea non didiceram. & tamen necessitatis vinculum agnoscit. Chryf. Multum, ait,
 omnino confert ad Ecclesiæ adificationem, si Præsules doctrinæ gratia polleant, quæ nisi adsit plurima Ecclesiastica disciplina peribunt.] Quantum vero periculi ipsis Episcopis imminet si huic muneri desint, multis, & grauissimis verbis explicat, & vt solet non solum sapienter, sed eloquenter exaggerat in libris de sacerdotio, quos si quis Episcopatum desiderans voluerit attentius legere ac perlegere, forte imitabitur eiusdem Chryfostomi exemplum, qui omnem adhibuit conatum, & fuga sibi consuluit, ne id onus vel opus assumeret, quod & plerique sanctorum fecerunt. Si quis vero iam in Episcopum inunctus est, nec potest fugam arripere, habet vnde sibi & timeat & provideat, vt animæ suæ interitum effugiat, quia & hoc valde sibi timuisse Chryfostomus affirmat, cuius sanctitatem eam fuisse scimus & ante & post susceptum officium, vt merito admirari omnes debeamus. Idem etiam Chryf. Sicut, videns (inquit) arborem pallentibus folijs, intelligis vitium esse in radice ; Ita si aduertas plebem ac populum indisciplinatum, argumentum est esse defectum in statu Ecclesiastico, ad quem cultura spectat. Sicut si horologium audieris quod perperam horas significet, bene agnoscis culpam esse eius cui cura incumbit; eodem modo peccata populi ijs sæpe adscribuntur qui oportune remedium adhibere debuerant. Et plane cui non apparet manifestissimum id esse in multis Ciuitatibus, vbi populus non docetur à suo Pastore, non admonetur, non corrigitur,

D homi-

lib. 1. off. 2.

1.

Ho. 15. in

1. ad Tim.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

ser. 1. 1. 1.

homines ibi morè belluarum viuere, & Christianos mores in barbaros & infidelium ritus degenerare? cuius maxima causa est, vt dicitur Marci 6. quia sunt oues absque Pastore; & licet non desit Pastor, tamen perinde est ac si non esset, vtinam non habeat locum alicubi illud. O Pastor & idolum. S. Prosper, *lib. 1. c. 21.* Je, inquit, cui dispensatio commissa est etiam si sancte viuat, si tamen perditte viuentes arguere, aut erubescit, aut metuit cum omnibus qui eo tacente perierunt, perit.] Et quidè omne ius & ratio id ita fieri debere agnoscit; Nam si nauis aliqua mercibus onusta male pereat naucleri negligentia, cum suis mercibus, merito omnium reus erit cuius cura & nauis, & merces, & homines concrediti erant Greg. Tabernaculum Sacerdos ingrediens tintinnabulis ambiatur vt videlicet prædicationis voces habeat ne superni inspectoris iudicium ex silentio offendant scriptum quippe est vt audiatur sonitus quando ingreditur vel egreditur sanctuarium in conspectu domini & non moriatur.] Sunt ait Cyrill. minime obscurum ænigma prædicationis facta ex auro tintinnabula. Addit Hieron. Tanta inquit, debet esse scientia & eruditio Pontificis, vt & gressus eius, & mores, & vniuersa vocalia sint, veritatem mente concipiat, & toto eam habitu resonet & ornatu.] Eadem optime confirmat Nicolai Papæ autoritas, Dispensatio inquit cœlestis seminis nobis iniuncta est, vè si non sparserimus, vè si tacuerimus.] Ex quibus apparet mirum esse sane, non sæpe animo discrucari eos qui tot animarum curam gerunt ob incuriam, qua tanti momenti munus exercentes per raro suos ipsi filios, tamquam boni parentes adhortantur, nec valde laborant, si legitime ipsi impediantur, substituere, qui id officij pro dignitate administrant, magisque eligunt concionatores qui verbosæ eloquentiæ, & curiosæ studeant doctrinæ, quam morum correctioni, & animarum vtilitatibus: Mirum inquam mihi est quod seuerissimum de hac re iudicium subituri non timeant vultum Christi Iudicis ipsos ob neglectum suum sanguinem correpturi; quod nota sancti gregis æterna salute dormire, cum tamen in redditibus beneficiorum & conseruandis, & augendis admodum se diligentes ostendant.

De Vi. cõr.
lib. 1. c. 21.

2. par. c. 4.

Lib. 11. de
Ador. de.
Epist. 128.
ad fab. in
sine.

Habetur
d. 43. c. 5.